

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200471
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200471.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci navrhovateľa: F. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. L. XXX, XXX XX F., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, kancelária Žilina, so sídlom Národná 34, 011 00 Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 12880/2015-KaZA, R. z.: 13472/2016 z 2. marca 2016, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 29Sp/12/2016-28 z 24. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 29Sp/12/2016-28 z 24. októbra 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 29Sp/12/2016-28 z 24. októbra 2016 podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. 12880/2015-KaZA, R. z.: 13472/2016 z 2. marca 2016, ktorým tento podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“) rozhodol tak, že navrhovateľovi nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci na základe jeho žiadosti doručenej odporcovi 28. decembra 2015, vo veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 9C/115/2010.

O trovách konania rozhodol súd s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože navrhovateľ - odvolateľ nebol v konaní úspešný.

Súd zároveň rozhodol o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok podľa zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30. júna 2016 vo výške 35 Eur stanovenej Sadzobníkom súdnych poplatkov v položke 10 písm. e/, nakoľko je poplatníkom, keďže podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný (§ 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb.).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sa stotožnil so závermi odôvodnenia rozhodnutia odporcu, ktorý zistil, že započítateľný príjem navrhovateľa presahuje 1,6-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu (a zároveň logicky presahuje aj výšku 1,4-násobku), a preto navrhovateľ nespĺňa jednu z podmienok stanovených pre priznanie bezplatnej právnej pomoci podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., ale ani podmienku priznania právnej pomoci s finančnou spoluúčasťou podľa § 6a ods. 1 citovaného zákona. Odporca zistil z dokladov predložených navrhovateľom, že navrhovateľ mal v posudzovanom období (posledných sedem mesiacov pred podaním žiadosti) priemerný čistý započítateľný mesačný príjem vo výške 899 Eur (príjem zo závislej činnosti za jún 2015 - 766,95 Eur, júl 2015 - 715,99 Eur, august 2015 - 781,80 Eur, september 2015 - 715,99 Eur, október 2015 - 721,91 Eur, november 2015 - 731 Eur a december 2015 - 1.859,32 Eur), ktorý nesporne a preukázateľne presahoval výšku 1,6-násobku životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu (316,94 Eur). Navrhovateľ v konaní nespochybnil skutkový stav zistený správnym orgánom, pokiaľ ide o výšku jeho príjmu zo závislej činnosti v rozhodnom období a v konečnom dôsledku sám v žiadosti o poskytnutie právnej pomoci uviedol príjem zo závislej činnosti vo výške 713 Eur (presahujúci 1,6-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu) a tento jeho príjem vyplýva aj z potvrdenia o príjme predloženom zamestnávateľom EUREST spol. s r.o. so sídlom v Bratislave. Krajský súd uzavrel, že navrhovateľ nemá právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti (§ 6 zákona č. 327/2005 Z. z.) a ani na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou (§ 6a zákona č. 327/2005 Z. z.) z dôvodu nespĺnenia zákonných podmienok vo vzťahu k posudzovaniu materiálnej núdze navrhovateľa ako jedného z predpokladov pre poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti alebo s takouto účasťou. Odporca vo svojom rozhodnutí podrobne opísal dôvody, prečo navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci nepriznal, pričom navrhovateľ v podanom odvolaní tieto dôvody ani nespochybnil a bez ďalšieho považoval odvolaním napadnuté rozhodnutie za nezákonné.

Proti rozsudku krajského súdu navrhovateľ podal v zákonnej lehote v celom rozsahu odvolanie, kde uviedol, že uplatňuje všetky odvolacie dôvody uvedené v § 205 ods. 2 O.s.p.. Dňa 21. októbra 2016 žiadal o ospravedlnenie na pojednávaní (24. októbra 2016) a o jeho odročenie, čo odôvodnil tým, že sa pojednávania nemôže zúčastniť z dôvodu zahraničnej pracovnej cesty, ako aj z dôvodu, že v predmetnej veci požiadal Centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci na zastupovanie v konaní, avšak súd na túto jeho žiadosť nereagoval, na základe čoho má za to, že rozsudok je nesprávny, keď žiadne ustanovenie mu neukladá, aby súdu oznamoval podanie žiadosti, myslí si, že uvedené si majú orgány vykomunikovať medzi sebou. Na jeho žiadosť o poskytnutie právnej pomoci nikto nereagoval, na základe čoho žiadosť urgoval, na čo mu bolo oznámené, že Centrum právnej pomoci Žilina nie je príslušné. Uviedol, že v čase rozhodovania súdu nevedel o výsledku posúdenia jeho žiadosti a preto súd nemohol konať dokiaľ mu neoznámil, že nemá nárok na právnu pomoc. Keby mu právna pomoc nebola v predmetnom konaní poskytnutá, musel by riešiť právne zastúpenie individuálne. Bez právneho zástupcu mu nebolo umožnene riadne a spravodlivo konať pred súdom. Záverom, s odkazom na uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 1Ndz/1/2011 z 31. januára 2011, č. k. 2Nc/17/2010 z 30. júna 2010, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 71/97 a rozhodnutia ESLP Pullar proti Spojenému kráľovstvu a Holm proti Švédsku, mal za to, že ak súd nepočká na skončenie o pridelenie právnikovi strane konania, vyvoláva to pochybnosti o nezáujatosti sudcu, ktorý spor rozhoduje. Ďalej uviedol, že s rozhodnutím nesúhlasí ani po právnej stránke, má za to, že nárok na právnu pomoc má a súd nemohol zisťovať dôkazy, lebo tie navrhne až právnik. Záverom požiadal o pridelenia právnikovi pre odvolacie konanie a možnosť doplniť odvolanie po porade s ním.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a navrhol tento ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že jednou z podmienok poskytnutia právnej pomoci je materiálna núdza žiadateľa, pričom pri rozhodovaní o nároku na právnu pomoc sa posudzuje aj otázka zjavnej bezúspešnosti sporu a hodnoty sporu. Úspešným žiadateľom v konaní o

priznanie nároku na právnu pomoc môže byť iba ten, kto súčasne preukáže splnenie všetkých troch podmienok, avšak navrhovateľ sa nenachádza v stave materiálnej núdze, čím nespĺňa jednu z podmienok nároku na poskytnutie právnej pomoci. K námietke navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom uviedol, že navrhovateľ v tejto veci požiadal Centrum právnej pomoci až listom datovaným 21. októbra 2016, doručeným centru 25. októbra 2016, pričom žiaden list zo 7. septembra 2016 centru doručený nebol. Vzhľadom k tomu, že jeho list bol centru doručený až 25. októbra 2016 (3 dni po pojednávaní), mal odporca za to, že navrhovateľ mal dostatok času požiadať centrum o pridelenie zástupcu, takúto žiadosť však do konania pojednávania na ktorom bol vyhlásený rozsudok centru nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 31. mája 2018 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým ako súd prvého stupňa potvrdil rozhodnutie odporcu č. 4689/2015-KaNR zo dňa 16. apríla 2015, ktorým navrhovateľovi nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci. Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu, ktorým rozhodol s konečnou platnosťou vo veci žiadosti navrhovateľa o nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z..

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je

podmieneňá zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250l ods. 2 v spojení s § 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Odvolačí súd v odvolacom konaní je viazaný rozsahom odvolacích dôvodov, v rozsahu ktorých v danom prípade posudzoval, či súd prvého stupňa správne aplikoval právnu úpravu ustanovenú v zákone č. 327/2005 Z. z., ktorou zákonodarca stanovil podmienky pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi.

Účelom zákonodarca právnou úpravou v zákone č. 327/2005 Z. z. bolo vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv, ako aj prispieť k predchádzaniu vzniku právnych sporov (§ 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Podľa § 4 ods. 1 písm. i/ zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení platnom v rozhodnom čase, materiálnou núdzou je stav, keď fyzická osoba je poberateľom dávky a príspevkov k dávke v hmotnej núdzi, alebo stav, keď príjem fyzickej osoby nepresahuje 1,6-násobok sumy životného minima a táto fyzická osoba si využívanie právnych služieb nemôže zabezpečiť svojím majetkom.

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona, do príjmu fyzickej osoby, ktorá žiada o poskytnutie právnej pomoci (ďalej len „žadateľ“), sa započítavajú príjmy obdobne ako pri výpočte príjmu fyzickej osoby na účely určenia súm životného minima; to neplatí, ak sú spoločne posudzované fyzické osoby účastníkmi sporu v súdnom konaní s protichodným postavením.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 6a ods. 1 citovaného zákona, ak príjem fyzickej osoby presahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a súčasne nepresahuje 1,6-násobok uvedenej sumy a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, má právo na poskytnutie právnej pomoci určeným advokátom alebo centrom pri splnení podmienky finančnej účasti vo výške 20% trov právneho zastúpenia podľa osobitného predpisu; splnenie podmienok podľa § 6 ods. 1 písm. b/ a c/ tým nie je dotknuté. Ustanovenie § 6 ods. 2 sa použije primerane.

Podľa § 6a ods. 2 citovaného zákona, ak príjmy prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, centrum môže poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou oprávnenej osoby, ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci.

Odvolačí súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že odporca v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom

konania, vo veci rozhodol vecne a právne správne a preskúmané rozhodnutie aj náležite odôvodnil, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie správneho orgánu potvrdil v súlade so zákonom.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a osobitne k odvolacím námietkam navrhovateľa, ktoré odvolací súd podľa obsahu odvolania vyhodnotil ako odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. uvádza nasledovné:

Odňatie možnosti konať pred súdom navrhovateľ dôvodí procesným postupom súdu, ktorý vo veci konal a rozhodol skôr, ako bolo rozhodnuté o žiadosti navrhovateľa o poskytnutie právnej pomoci v prejedávanej veci. Pojmom „procesný postup“ sa rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť, v tomto prípade odvolaním, uplatneného nároku.

Na základe žiadosti navrhovateľa z 21. júna 2016, doručenej súdu 23. júna 2016, o odročenie pojednávania 27. júna 2016, z dôvodu služobnej cesty navrhovateľa a súčasnej žiadosti o pridelenie právnej pomoci zo strany štátu v tomto konaní, krajský súd žiadosti navrhovateľa vyhovel a následne uznesením č. k. 29Sp/12/2016-12 z 30. júna 2016 odkázal navrhovateľa so žiadosťou o ustanovenie advokáta na Centrum právnej pomoci a zároveň mu uložil, aby v lehote 15 dní odo dňa doručenia uznesenia súdu preukázal, že podal Centru právnej pomoci žiadosť o poskytnutie právnej pomoci. Nakoľko navrhovateľ v súdom stanovenej lehote právne zastúpenie, resp. podanie žiadosti Centru právnej pomoci nepreukázal, krajský súd určil termín pojednávania na 24. októbra 2016, pričom termín pojednávania bol navrhovateľovi doručený 3. októbra 2016. Elektronickým podaním doručeným krajskému súdu 21. októbra 2016 navrhovateľ zaslal krajskému súdu rovnopis žiadosti o poskytnutie právnej pomoci zo 7. septembra 2016, pričom rovnopis neobsahuje prezenčnú pečiatku Centra právnej pomoci, resp. iné potvrdenie o podaní. Elektronickým podaním doručeným krajskému súdu 21. októbra 2016 navrhovateľ zaslal krajskému súdu rovnopis žiadosti o poskytnutie právnej pomoci zo 7. septembra 2016 a urgenciu z 21. októbra 2016 pričom podania neobsahujú prezenčnú pečiatku Centra právnej pomoci, resp. iné potvrdenie o podaní, ako aj žiadosť z 21. októbra 2016 o odročenie pojednávania 24. októbra 2016, odôvodnenú tým, že bol „vyslaný na služobnú cestu do Českej republiky“, ako aj z dôvodu, že o jeho žiadosti zo 7. septembra 2016 o poskytnutie právnej pomoci nebolo doposiaľ rozhodnuté. Žiadal o odročenie pojednávania „na čas po pridelení právnik“. Krajský súd telefonickým dopytom 24. októbra 2016 zistil, že centru právnej pomoci podanie navrhovateľa zo 7. septembra 2016 doručené nebolo, preto neakceptoval ospravedlnenie navrhovateľa, nakoľko toto nemá náležitosti vyžadované zákonom a vec prejednal v neprítomnosti účastníkov.

Najvyšší súd dopytom na odporcu zistil, že navrhovateľ žiadosťou z 21. októbra 2016, doručenou Centru právnej pomoci, kancelária Žilina 25. októbra 2016, požiadal o poskytnutie právnej pomoci v predmetnej veci, avšak táto žiadosť nebola podaná na predpísanom tlačive, preto mu Centrum právnej pomoci, kancelária Žilina 28. októbra 2016 zaslalo formulár žiadosti na poskytnutie právnej pomoci s tým, že podľa bydliska je miestne príslušná na vybavovanie jeho žiadosti kancelária Centra právnej pomoci Liptovský Mikuláš a bol odkázaný na podanie žiadosti v uvedenej kancelárii. Následným dopytom na Centrum právnej pomoci, kanceláriu Liptovský Mikuláš najvyšší súd zistil, že navrhovateľ podal žiadosť o poskytnutie právnej pomoci vo veci „odvolanie KS BB“, ktorá bola Centru právnej pomoci, kancelárii Liptovský Mikuláš doručená 17. januára 2017 a táto bola zaevidovaná pod č. 2626/17. 23. januára 2017 bolo vo veci vydané riadne negatívne rozhodnutie pod sp. zn. 262/2017-KaLM, ČRZ:4731/2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. februára 2017. Následne bolo Centru právnej pomoci, kancelárii Liptovský Mikuláš doručené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, kde krajský súd konanie o preskúmanie predmetného rozhodnutia zastavil, nakoľko zo strany

navrhovateľa nedošlo k úhrade poplatku za podanú žalobu.

Neobstojí preto tvrdenie navrhovateľa, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu prejednávania a rozhodnutia veci na pojednávaní 24. októbra 2016 v jeho neprítomnosti. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, ktoré právo je zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že súd nemôže konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka, ktorý sa, i keď bol riadne predvolaný, nedostavil na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie a z toho predpokladu vychádza aj § 119 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Podľa názoru odvolacieho súdu posúdenie žiadosti o odročenie pojednávania a kvalifikovanie dôvodu pre odročenie dôvodu pojednávania tvrdeného účastníkom z hľadiska, či ide o dôležitý dôvod, je v kompetencii konajúceho súdu, ktorý tento dôvod musí vyhodnotiť so zreteľom na všetky okolnosti prejednávanej veci. Pri kvalifikovaní dôležitého dôvodu pre odročenie pojednávania súd vychádza z informácií, ktoré účastník, v súčinnosti so svojim prípadným právnym zástupcom, súdu poskytol v čase podania žiadosti o odročenie pojednávania. Ak účastník, v súčinnosti so svojim prípadným právnym zástupcom, určité informácie, relevantné skutočnosti, ktoré prípadne aj mohli existovať, neoznámil a nepreukázal v čase podania žiadosti, súd ich logicky zohľadniť nemohol. Vzhľadom k tomu, že žiadosť o odročenie pojednávania neobsahovala náležitosti predpokladané ust. § 119 ods. 2 O.s.p., krajský súd ospravedlnenie správne neakceptoval. Zároveň najvyšší súd pri posudzovaní danosti predmetného odvolacieho dôvodu vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že z totožného a rovnako nepreukázaného dôvodu, už krajský súd odročil pojednávanie vytýčené na 27. júna 2016. Od začiatku konania až do vyhlásenia napadnutého rozsudku tak navrhovateľ mal dostatočný priestor, aby realizoval svoje práva vyplývajúce z O.s.p. voči súdu.

K odvolaciemu dôvodu spočívajúcemu v nesprávnom právnom posúdení veci najvyšší súd uvádza, že z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že žalovaný správny orgán na základe priložených listinných dokladov mal za preukázané, že navrhovateľ, ako žiadateľ nespĺnil podmienku ustanovenú v § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z., v zmysle ktorého fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom (§ 2 zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 372/2004 Z. z.) a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, ktorá podmienka je nevyhnutným predpokladom na poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona, s poukazom na to, že úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže splnenie všetkých troch podmienok v zmysle cit. § 6 ods. 1 uvedeného zákona; a zároveň nespĺňa ani podmienku ustanovenú v právnej norme § 6a ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., v zmysle ktorej ak príjem fyzickej osoby presahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a súčasne nepresahuje 1,6-násobok uvedenej sumy a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, má právo na poskytnutie právnej pomoci určeným advokátom alebo centrom pri splnení podmienky finančnej účasti vo výške 20 % trov právneho zastúpenia podľa osobitného predpisu; a zároveň nespĺňa ani podmienku § 6a ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z., v zmysle ktorej ak príjmy prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, centrum môže poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou oprávnenej osoby, ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci, keď takéto dôvody zo spisového materiálu neboli zistené.

Odporca v predmetnej veci posudzoval otázku materiálnej núdze navrhovateľa na základe jeho žiadosti o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci a priložených dokladov deklarujúcich jeho sociálny a majetkový stav z hľadiska splnenia všetkých zákonných podmienok, čím postupoval v súlade s citovaným zákonným ustanovením. Vzhľadom k tomu, že z dokladov predložených navrhovateľom vyplynulo, že odpočítateľný príjem navrhovateľa ako žiadateľa presahuje výšku 1,4-násobku životného minima pre plnoletú fyzickú osobu a tiež 1,6-násobok životného minima pre plnoletú fyzickú osobu v mesiaci podania žiadosti, teda v decembri 2015 a v šiestich predchádzajúcich mesiacoch, pričom nezistil dôvody

hodné osobitného zreteľa, dospel k správne mu záveru, že navrhovateľa nie je možné považovať za osobu v materiálnej núdzi majúcu právo na poskytnutie právnej pomoci v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z..

Odvolačí súd dáva do pozornosti navrhovateľa, že odporca ako príslušný správny orgán, za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci musí skúmať splnenie všetkých zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 6 ods. 1, resp. § 6a ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. a teda musí sa zaoberať aj otázkou sociálneho a materiálneho stavu žiadateľa (a spoločne posudzovaných osôb) ako jednej zo zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, pretože bez splnenia tejto podmienky, nemožno žiadaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, hoci žiadateľ ďalšie dve podmienky splnil (§ 6 ods. 1 písm. b/ a písm. c/).

Za stavu, že pre účely posudzovania výšky príjmu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci bola rozhodujúca výška jeho čistého započítateľného príjmu, t. j. 6.292,96 Eur spolu, a nie jeho potenciálnych výdavkov, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako konštatovať, že právny záver krajského súdu ohľadne sociálneho a materiálneho stavu žiadateľa ako bol v súlade so zákonom.

Najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že poskytnutím právnej pomoci postupom podľa § 6b zákona č. 327/2005 Z. z. sa nezaoberal, keď priznanie právnej pomoci z dôvodov osobitného zreteľa nebolo navrhovateľom žiadané.

Odvolačí súd zistil, že odvolanie navrhovateľa okrem vyššie uvedených námietok neobsahuje žiadne nové právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu s poukazom na § 250l ods. 2 v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Žiadosťou navrhovateľa o „pridelenie právnik a pre odvolacie konanie“ sa najvyšší súd nezaoberal, keď navrhovateľ bol uznesením krajského súdu č. k. 29Sp/12/2016-12 z 30. júna 2016 odkázaný so žiadosťou o ustanovenie advokáta na Centrum právnej pomoci, pričom túto možnosť, ako vyplýva z oznámení odporcu a Centra právnej pomoci, kancelárie Liptovský Mikuláš, navrhovateľ účinne nevyužil.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že vydaním napadnutého rozhodnutia zo strany žalovaného správneho orgánu, ktorým z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok nebol navrhovateľovi priznaný nárok na právnu pomoc v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z., právo navrhovateľa domáhať sa ochrany svojich práv pred príslušným exekučným súdom ostalo zachované.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že navrhovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.